ואם התחילו אין מפסיקין –

And if they began, they are not required to interrupt

OVERVIEW

The משנה rules that if they began any of the activities mentioned in the משנה which is prohibited from סמוך למנחה onwards they may continue this activity and are not required to interrupt it. אוספות explains that this leniency applies even if they began this activity at such time when they we not permitted to begin¹ (and not only if they began when they were permitted to begin²).

_____

תוספות explains [and proves] that this leniency of אין מפסיקין applies -

אפילו התחילו באיסור –

Even if they began doing this activity when it was prohibited -

-3כדמוכח בסוכה (דף לח,א) גבי מי שבא בדרך ואין בידו לולב נוטלו על שולחנו בסוכה מיף אוא גבי מי שבא בדרך ואין בידו לולב which states, if someone came from a trip and he was not in possession of a לולב (while he was traveling), he observes מצות לולב while he is eating by his table; this concludes the משנה

-ופריך למימרא דמפסיקין והא תנן אם התחילו אין מפסיקין ופריך למימרא ופריך למימרא המול אחם אחל און מפסיקין והא תנן אחם אחל asks; 'do you mean to say that he interrupts his meal in order to be מקיים מצות לולב, but we learnt in a משנה, if they began eating, they are not required to interrupt'; this concludes the citation from the גמרא -

-לא משני דהכא בהתחילו בהיתר וגבי לולב התחילו באיסור דמצפרא זמניה הוא But the משנה did not answer this contradiction, by saying, here (in the משנה of שבת) we are discussing a case where they began eating legally (before the time of לולב , ממוך ל), and regarding לולב they began eating illegally, for the time of מצות לולב is from the morning. This would reconcile the two משניות . The fact that the מברא did not give this answer indicates that the משניות שאונה אין מפסיקין which states מברא applies even when they began eating באיסור.

תוספות offer an additional proof that אין מפסיקין applies even if התחילו באיסור:

_

¹ This would be (even) after the proper מנחה of מנחה began.

² This would (seem to) be before סמוך למנחה when there is no איסור to begin. See however מהרש"א.

³ The expression על שולחנו indicates (as is evident from the following question) that he must interrupt his meal for מצות לולב as soon as the לולב מצות לולב as soon as the ד"ר, יטול יטול שול הש"י, של לולב מצות לולב מצות לולב.

⁴ The גמרא there is referencing our משנה.

 $^{^{5}}$ The time of נטילת לולב is right in the morning; one should not eat until he is לולב.

- והכי נמי משמע בגמרא דקאמר כיון דשרי המייניה לא מטרחינן ליה אחל נמי משמע בגמרא דקאמר כיון דשרי המייניה לא which states, 'as soon as he unties his belt to eat, we do not trouble him' to stop and daven מעריב.

תוספות offers a final proof that אין מפסיקין applies even if התחילו באיסור:

יתיישב נמי הא דקשה ^{8} בגמרא גבי לימא תהוי תיובתא דרבי יהושע בן לוי ^{8} : And, by assuming that אין מפסיקין means אפילו התחילו באיסור, this will also resolve the difficulty in our גמרא regarding the question, 'shall we say that there is a refutation of 'ריב"ל from our משנה.

SUMMARY

The ruling of אם התחילו אין applies even if התחילו באיסור.

THINKING IT OVER

תוספות offers three proofs that אין מפסיקין applies even if התחילו באיסור; the main proof is from מכ' סוכה and the other two from the גמרא here. [How] is the proof from סוכה stronger than the proofs from the גמרא here, that תוספות is as his main proof?!

אביי there states that if we maintain תפלת ערבית רשות is not an obligatory prayer) then if one untied his belt (at night) in preparation for a meal (before he was מתפלל מעריב) he is not required to interrupt and may continue until he finishes his meal (and then daven מעריב). The גמרא asks that this indicates that according to the מעריב הובה that הובה הפלת ערבית הובה הובה that מעריב מעריב, he is required to interrupt, and first daven מעריב (before he continues with his meal); but התחילו אין מפסיקין and yet the משנה states משנה states התחילו אין מפסיקין החילו אין מפסיקין is discussing where אביי was discussing where המייניה שריב המייניה was discussing that he was מעריב המייניה מעריב (for there is certainly no איסור begin a meal before nightfall), and therefore if we maintain תפלת ערבית הובה (see איסור of our איסור of our משנה state באיסור התחילו אין מפסיקין אין מפסיקין התחילו באיסור באיסור begin a case where התחילו אין מפסיקין התחילו באיסור התחילו באיסור המהילו באיסור of our משנה was discussing where התחילו אין מפסיקין התחילו באיסור התחילו באיסור begin a case where התחילו באיסור התחילו באיסור התחילו באיסור המפר שובה שריבית הובה משנה שריבית המחילו באיסור התחילו באיסור המפר של משנה שריבית המחילו באיסור התחילו באיסור התחילו באיסור התחילו באיסור התחילו באיסור המפר של משנה שריבית התחילו אין מפסיקין התחילו באיסור התחי

 ^{9} ריב"ל states that a person may not taste anything once the time of מנחה begins unless he first davens חנה states that a person may not taste anything once the time of מנחה begins unless he first davens מנחה (see 'ריב"ל הלימא (מרט' ד"ה לימא (see מנחה החילו אין מפסיקין). This seems to contradict our משנה which states אום התחילו אין מפסיקין could have resolved this contradiction by saying that our משנה is discussing where they began eating בהיתר (as opposed to the case of where יום שהמילו באיסור (כיון שהגיע זמן מנחה וכו' for he says). The fact that the גמרא did not give this answer proves (again) that אין מפסיקין means אין מפסיקין באיסור.

⁶ At the bottom of this עמוד.

⁸ See תוס' ד"ה לימא (footnote # 9).

 $^{^{10}}$ תוספות uses the term 'נדמוכח' regarding the proof from סוכה, and the terms 'ויתיישב' and 'ויתיישב' regarding the other two proofs.